

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **UNIGEO a.s.** se sídlem Ostrava-Hrabová, Místecká 329/258, v řízení zastoupeného Mgr. Pavlem Pěnkavou, advokátem se sídlem tamtéž, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2011 č.j. 374/1.30/11/14.3, ve věci správního deliktu na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „Inspektorát“) ze dne 28.12.2010 č.j. 8422/9.21/10/14.3-RZ, kterým byl žalobce uznán odpovědným ze spáchání správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. s) zák. č. 251/ 2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZIP“), jehož se měl dopustit tím, že jako zhotovitel stavebních prací na stavbě „*Silnice I/57 – Lidečko, opěrná zeď u Senice – oprava*“ nesplnil ke dni 2.7.2010 povinnost organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a zaměstnanci nebyli ohroženi padajícími nebo vymrštěnými předměty nebo materiály. Při zhotovování mikropilot vrtnou soupravou typ HVS 382 (výr. č. 107) nestanovil v technologickém nebo pracovním postupu nebezpečný prostor tohoto stroje, ani neřešil riziko náhodného pádu vrtacích příslušenství a nepřijal taková opatření, aby jeho zaměstnanci pohybující se v tomto prostoru a ostatní osoby pohybující se po provozované části veřejné komunikace nebyli ohroženi rizikem náhodného pádu vrtacích příslušenství. Nesplnil tím povinnost uloženou § 5 odst. 1 písm. b) zák. č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů. Za to byla žalobci uložena podle § 30 odst. 2 písm. c) ZIP pokuta ve výši 120.000,- Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

B.

Žalobce podanou žalobou namítá, že:

- 1) v protokolu Inspektorátu ze dne 2.8.2010 se výslovně uvádí, že „*Staveniště je zabezpečeno proti vstupu nepovolaným osobám. Na začátku a konci staveniště v levém jízdním pruhu je umístěna bezpečnostní značka staveniště vstup zakázán.*“ Z toho samotného podle žalobce plyne, že prostor v místě prací byl řádně zabezpečen (zde žalobce odkazuje i na fotodokumentaci pořízenou Policií ČR, jak je obsahem správního spisu);
- 2) je-li žalobci vytýkáno, že v rozporu s požadavkem normy ČSN EN 996+A3 (čl. 5.2.6) nespecifikoval nebezpečný prostor, pak uvedená norma tuto povinnost stanoví výrobcí, který má specifikaci nebezpečného prostoru uvést v části návodu k použití – příručce pro strojníka. Žalobce však nebyl výrobcem užitě soupravy, ale jejím uživatelem. Návod k použití dodaný výrobcem soupravy pak stanovení požadovaného nebezpečného prostoru neobsahuje;
- 3) je-li žalobci vytýkáno, že nemá stanoven postup vytahování a rozebírání pažnic po jednotlivých dílech, pak se na stavbě pažilo vždy po jednotlivých dílech, přičemž dle Typového technologického postupu žalobce pro vrtné soupravy z 28.1.2009 (čl. 9.6) mělo být stejně postupováno i při odtěžování pažnic, jak plyne z věty „*Vrtmistr postupně odtěžuje pažnice.*“;
- 4) na žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby stanovoval opatření i proti situacím, jež jsou vyvolány porušením povinností jinými osobami, včetně žalobcových zaměstnanců. Žalobce – v rozporu s tvrzeními správních orgánů – rizika náhodného pádu vrtacích příslušenství vyhodnotil – tak, že nehrozí (neboť i odpažovat se mělo po jednotlivých metrových kusech);
- 5) žalobce má navíc problematiku rizik náhodného pádu zpracovánu ve vnitřním předpise OS-0.06 (str. 56);
- 6) pracovníci na předmětném pracovišti byli opakovaně proškoleni v oblasti vázání břemen, úspěšně složili vazačské zkoušky a byli držiteli vazačských průkazů;

7) v napadeném rozhodnutí absentuje poučení o možnosti přezkumu pravomocného rozhodnutí soudem.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) žalobci je vytýkáno, že nebezpečný prostor nestanovil v technologickém či pracovním postupu, nikoli neoznačení či nezabezpečení staveniště;
- 2) jakkoli rozhodnutí Inspektorátu obsahuje odkaz na normu ČSN EN 996+A3, nestalo se tak ve výroku, ale až v odůvodnění s tím, že jde o požadovaný standard. Žalobci je vytýkáno, že nebezpečný prostor žádným způsobem nestanovil. Pokud nebyl nebezpečný prostor určen výrobcem, tím spíše jej měl stanovit žalobce, aby chránil své zaměstnance a další osoby;
- 3) odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí;
- 4) - 5) riziko náhodného pádu vrtacích příslušenství na stavbě reálně existovalo (ať už žalobce vyhodnotil, že hrozí či nikoli). Riziko náhodného pádu vrtacích příslušenství však žalobce neřešil. V oblasti bezpečnosti práce je třeba počítat i s rizikem selhání lidského faktoru;
- 6) jedná se jistě o pozitivní okolnost, která však nebyla dostatečným opatřením k předcházení rizik náhodného pádu vrtacích příslušenství;
- 7) není povinností správního orgánu poučovat účastníka o mimořádných opravných prostředcích.

C.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

D.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že obsahem žalobcem odkazovaného typového technologického postupu pro vrtné soupravy z 28.1.2009 je m.j. čl. 9.4, podle něhož [písm. c)] m.j. vrtmistr zapouští první pažnici do vrtu, kdy jeho zástupce současně usměřňuje první pažnici do ústí vrtu a zajistí ji nad terénem pažnicovými svěrami, kdy vrtný dělník současně činí totéž, poté [písm. d)] vrtmistr popustí lano s pažnicovým závěsem, jeho zástupce přidržuje pažnicový závěs a vrtný dělník odjistí a vyjme čep, nato [písm. e)] vrtmistr pozvedne lano, zástupce vrtmistra odšroubuje pažnicovou hlavu a vrtný dělník tuto hlavu zašroubuje na další pažnici, po dalších nezbytných úkonech teprve následně [písm. j)] vrtmistr popustí další pažnici do vrtu s tím, že tento postup se opakuje až do končeného zapažení vrtu.

Odpažení vrtu je řešeno v čl. 9.6, podle něhož [písm. b)] vrtmistr postupně odtěžuje pažnice, které zástupce vrtmistra a vrtný dělník zajistí svěrami a dotáhnou je, s tím, že tento postup se opakuje až do úplného odpažení vrtu.

Podle vysvětlení zaměstnanců žalobce pracujících na předmětném pracovišti došlo k tomu, že poslední díl sestávající ze sestavených pažnic v délce 4,5 m (4x 1m + 1x 0,5 m) byl vytahován vcelku. Postup popsali tak, že „*ten* (poslední kus – pozn. soudu) *se rozebere, až je venku z vrtu*“, „*Jak velký spojený díl pažnic se bude*

vytahovat, jsme si vždy určovali podle podmínek vrtných prací (...) Z tohoto důvodu jsme vždy z vrtu vyťahovali (...) následně zbytek v délce 4,5m v kuse“ (H.), „Pak zbyly poslední čtyři články a ty se vytahují už vcelku“ (B.), „Pak jsme již měli zdvihnout poslední část pažení, tedy čtyři články najednou“ (K.). Žalobce pak sám ještě ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 24.11.2010 sám uvádí (str. 5 in fine): „Jako nepřiléhavý je taktéž třeba odmítnout závěr správního orgánu, že pracovníci účastníka řízení měli předmětnou pažnici vyťahovat po jejích jednotlivých částech dlouhých 1m, čímž by minimalizovali vznik rizika úrazu.“.

Součástí spisu je návod k obsluze stroje HVS-382 výrobce JaNo, s.r.o., kde není nebezpečný prostor pro předmětnou činnost stanoven.

Žalobce předložil vlastní vnitřní předpis OS-0.06 *Analýza a vyhodnocení možných rizik ve smyslu § 102 ZP* (zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu), kde na str. 56 je tento text týkající se nebezpečí pádu břemene:

Nebezpečí (zdroj ohrožení)	Identifikace ohrožení	Vyhodnocení rizika				Bezpečnostní opatření – omezení či eliminace rizika
		P	N	H	R	
Montážní práce	➤ Nebezpečí pádu břemene	2	3	3	3	✓ Montovaná konstrukce musí vždy tvořit jeden celek. ✓ Prostředky pro vázání, zavěšení a uchopení břemen voleny tak, aby zajišťovaly zavěšení dílců podle jejich výrobní dokumentace. ✓ Břemeno je před zdvihem a další manipulací vyvázano a zajištěno tak, aby nemohlo dojít k jeho pádu. Uvázáno tak, že nedojde k sesmeknutí a zároveň nejsou poškozeny prostředky pro vázání. ✓ Před vlastním zdvihem je břemeno přizvednuto. Provedena kontrola zavěšení, správné umístění háčků v závěsných bodech, úhel rozevření apod. a teprve po ověření je dáván pokyn ke zdvihu. ✓ Zdvih břemene do místa uložení je řízen vazačem. Samotné uložení řídí určený člen montážní čtyry. Postup dohodnut předem. ✓ Břemeno zvedáno, případně spouštěno do místa uložení tak, aby nedošlo k jeho zachycení, nárazu apod. do konstrukce objektu a k jeho nadlehčení. ✓ Pomocí lan břemena navedena do místa uložení tam, kde nelze břemeno ustát k bezpečnému usazení. Provádět

						<i>vždy z bezpečných míst. ✓ Břemeno lze odvěsit z prostředků pro jeho zavěšení až po jeho spolehlivém zajištění v požadované poloze, včetně vyztužení konstrukce.</i>
--	--	--	--	--	--	---

Součástí spisu jsou i další vnitřní a bezpečnostní předpisy žalobce, kde však nejsou žádné relevantní pasáže k nyní posuzované problematice, jak byla vytčena uplatněnými žalobními body.

Rozhodnutí Inspektorátu je (v částech, jichž se týkají uplatněné žalobní body) vystavěno na tom, že správní delikt je spatřován v tom, že žalobce nestanovil v technologickém nebo pracovním postupu nebezpečný prostor tohoto stroje dle standardu ČSN EN 996+A3 a ČSN 791+A1 (příl. D) tak, aby zaměstnanci účastníka řízení pohybující se v tomto prostoru a ostatní osoby pohybující se po provozované části místní komunikace nebyli ohroženi rizikem náhodného pádu vrtacích příslušenství. Dne 18.6.2010 došlo při vytahování sestavy pažnic dlouhé 4,5m k pádu této sestavy do prostoru mezi stojící vrtanou soupravou a směrové desky oddělující staveniště od provozovaného jízdního pruhu komunikace. Inspektorát zdůrazňuje, že toto řízení není vůči žalobci vedeno pro pracovní úraz samotný. Má za to, že žalobce měl specifikovat nebezpečný prostor v blízkosti soupravy, a to s ohledem na kinematiku vrtné věže a délku manipulovaných břemen (pilot a pažnic) zvětšenou o 1m, dále měl řešit nebezpečí náhodného pádu vrtacího příslušenství. Žalobcem předložený typový technologický postup ani předpis OS-0.06 však nebezpečný prostor stroje HVS 382 neurčuje a nezohledňuje ani riziko náhodného pádu a ochranu přístupů a stanovišť. Toto riziko vystupuje podle Inspektorátu do popředí i s ohledem na skutečnost, že vedle staveniště byl obousměrně pojížděn pruh silniční komunikace – pádem vrtacích příslušenství tak byli ohroženi účastníci silničního provozu. Pád manipulované sestavy právě do prostoru mezi vrtanou soupravou a pojížděným jízdním pruhem označeným dopravním značením směrová deska, toto riziko jenom podtrhuje. Riziko náhodného pádu vrtacích zařízení nepatří mezi rizika, jejichž vznik a působení nelze předpokládat. Žalobce neučinil vše, co lze po něm důvodně požadovat, neboť nestanovil postup vytahování a rozebírání pažnic po jednotlivých dílech obdobně, jak je sestava pažnic vytvářena při jejich vhánění do vrtu.

Proti rozhodnutí Inspektorátu podal žalobce odvolání, které je v části III. obsahově totožné s uplatněnými žalobními body 3) – 5).

Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, kde žalovaný k odvolacím námitkám obdobným žalobním bodům uvedl (pro přehlednost číslováno dle žalobních bodů):

3) text „*postupně odtěžuje*“ není to samé, jako „*postupně odtěžuje po 1m*“ nebo „*po jednotlivých dílech*“, protože nelze konstatovat, že by žalobce měl stanoven přesný a dostatečně určitý způsob vytahování a rozebírání pažnic obdobně, jak je sestava pažnic vytvářena. Žalovaný upozorňuje na změnu

stanoviska žalobce oproti vyjádření z 24.11.2010, kde tvrdil, že nebylo povinností jeho zaměstnanců vytahovat sestavenou pažnici po jednotlivých kusech;

- 4) žalovaný zdůrazňuje objektivnost žalobcovy odpovědnosti s tím, že případné regresní nároky vůči svým zaměstnancům má uplatňovat podle pracovněprávních předpisů. Jednoznačnou zákonnou povinností zaměstnavatele však je vytvořit podmínky pro bezpečné, nezávadné a zdravé neohrožující pracovní prostředí vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijal opatření k prevenci rizik. Odkazuje se přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2004 č.j. 4 As 4/2003-74, Sb. NSS č. 373/2004, www.nssoud.cz;
- 5) žalovaný setrvává na závěru Inspektorátu. V předpise OS-0.06 není vyhodnoceno žádné riziko vztahující se k provozním režimům vrtných souprav. „*Nebezpečí pádu břemene*“ není totožné s pádem vrtacích příslušenství, resp. pádem nebo vymrštěnými předměty. Pojem „*břemene*“ nelze (vždy) zaměňovat s pojmem „*vrtacích příslušenství*“.

E.

Krajský soud k žalobním bodům 4) a 5) konstatuje, že je žalobce jako své námitky opakoval v průběhu celého řízení, kdy tyto byly vypořádány již Inspektorátem [k otázce (ne)správnosti tohoto posouzení viz níže] a „posouval“ jen hodnocení těchto otázek k žalovanému a následně ke správnímu soudu.

Jakkoli potom není odůvodnění žalovaného k obdobným odvolacím námitkám nikterak přesvědčivé a pohybuje se na samé hraně přezkoumatelnosti, krajský soud vycházel ze základu vypořádání těchto námitek žalovaným, kdy našel v napadeném rozhodnutí alespoň základní úvahu žalovaného, že setrvává na závěrech Inspektorátu, kdy při uvedeném „posouvání“ řešení týchž námitek k vyšším stupňům považuje v posuzovaném případě toto vypořádání odvolacích námitek za přezkoumatelné a – byť na samé hraně – dostatečné v situaci, kdy podrobné vypořádání obdobných námitek obsahuje rozhodnutí Inspektorátu. Krajský soud se proto zabýval (viz níže) otázkou, zda se jedná o závěry správné a aprobatelné, když přihlédl k obsahu žalobních bodů namítajících nikoli nepřezkoumatelnost, ale věcnou nesprávnost hodnocení předmětných otázek správními orgány obou stupňů, a dal přednost věcnému přezkoumání argumentů Inspektorátu, jak na ně žalovaný odkazuje.

F.

K otázce žalobního bodu 7) krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že obsah poučení napadeného rozhodnutí je stanoven § 68 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, kdy náležitostí rozhodnutí je toliko údaj o řádném opravném prostředku – odvolání. Jakkoli pak přezkum rozhodnutí ve správním soudnictví není mimořádným opravným prostředkem (v čemž je třeba terminologicky stanovisko žalovaného korigovat), krajský soud přisvědčuje žalovanému v tom, že není povinností správních orgánů poučovat žalobce o možnosti podání žaloby ve správním soudnictví, jak soudy rozhodující ve správním soudnictví dlouhodobě a neměnně dovozují (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2008 č.j. 8 Afs 47/2007-90, www.nssoud.cz).

G.

K žalobnímu bodu 1) krajský soud zdůrazňuje, že žalobci není vytýkáno nezabezpečení staveniště proti vstupu nepovolaných osob, ale nestanovení nebezpečného prostoru vznikajícího prací vrtné soupravy. Takový nebezpečný prostor se přitom může nacházet uvnitř staveniště (které může být případně i rozsáhlé, zahrnující mnohem širší území než případný nebezpečný prostor), ale i vně něj (je-li strojem manipulováno u hranice staveniště), jak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě, kdy vrtnou soupravou bylo manipulováno v blízkosti běžnými účastníky silničního provozu pojižděného jízdního pruhu, přičemž vrtná souprava se evidentně nenacházela vždy se všemi svými částmi včetně zavěšených pažnic mimo nebezpečný prostor, který měl být podle správních orgánů žalobcem určen. Žalobní bod 1) proto směřuje zcela mimo důvody napadeného rozhodnutí, pročez mu krajský soud nemůže přiznat jakoukoli důvodnost.

H.

Krajský soud přisvědčuje žalobci v tom, že ČSN EN 996+A3 v čl. 5.2.6 stanovuje povinnost stanovení nebezpečného prostoru výrobcí v příručce pro strojníka. Má však ve shodě se správními orgány za to, že pokud výrobce takto nebezpečný prostor neurčil, bylo tím spíše povinností žalobce jako provozovatele předmětné soupravy nebezpečný prostor určit.

Tato povinnost žalobci vyplývá nejméně z § 3 odst. 1 písm. a), e) příl. 1 bodu 7. nař. vl. č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí (dále jen „nař. 378“).

Nař. 378 především v § 2 písm. b) vymezuje pojem *nebezpečný prostor* tak, že se jedná o prostor uvnitř nebo vně zařízení, ve kterém je zaměstnanec vystaven riziku ohrožení zdraví.

Dále nař. 378 v § 3 odst. 1 písm. a) stanoví, že zařízení může být používáno jen v souladu s provozní dokumentací, příp. s místním provozním bezpečnostním předpisem, a to minimálně v rozsahu daném normovou hodnotou.

Dále ust. § 3 odst. 1 písm. e) nař. 378 výslovně stanoví, že montování a demontování zařízení je možné jen v souladu s návodem dodaným výrobcem, a není-li ho, návodem dodaným zaměstnavatelem.

Konečně je v příl. 1 bodě 7. nař. 378 stanovena povinnost k přijetí opatření, aby se zaměstnanci nenacházeli pod zavěšeným břemenem, nevyžadují-li to zvláštní podmínky jejich práce, a aby se břemeno nepřepravovalo nad nechráněnými místy.

Právě těmito požadavkům žalobce v posuzovaném případě nedostál. Jak již plyne ze shora uvedeného, nebylo-li příslušné opatření (zde stanovení nebezpečného prostoru) obsaženo v návodu od výrobce (jak normuje ČSN EN 996+A3), bylo podle shora citovaných ustanovení nař. 378 povinností žalobce jako zaměstnavatele:

- 1) zajistit návod dodaný zaměstnavatelem [§ 3 odst. 1 písm. e)],
- 2) vytvořit místní bezpečnostní předpis, pro který jsou určující právě normové hodnoty [§ 3 odst. 1 písm. a)].

Normové hodnoty nebezpečného prostoru pro práci užití vrtné soupravy pak určuje Inspektorátem správně odkazovaný bod 5.2.6 ČSN EN 996+A3 jako:

- poloměr otáčení plus 0,5 m v zadní polovině; a

- délka piloty plus 1,0 m v přední polovině,

přičemž pro posouzení, že právě uvedené vzdálenosti jsou *normovými hodnotami*, je nerozhodné, na kterém místě normy se nacházejí – rozhodná je normovaná vzdálenost jako minimální standard ochrany zaměstnanců.

Krajský soud proto aprobejuje závěry správních orgánů, že nebylo-li stanovení nebezpečného prostoru obsahem návodu dodaného výrobcem, bylo povinností žalobce zajistit takový návod, a to včetně jeho případného vypracování, přičemž současně měl řešit tuto problematiku místním bezpečnostním předpisem; těmto požadavkům přitom žalovaný nedostál. Krajský soud uzavírá, že žalobní bod 2) je nedůvodný.

I.

Týká-li se *postupného odtěžování pažnic*, krajský soud přisvědčuje správním orgánům v tom, že z uvedeného nikterak nevyplývá, zda měly být pažnice postupně odtěžovány po jednom kuse, po dvou kusech, po třech kusech, atd., resp. po půl metru, po metru, po dvou metrech, atd. Na rozdíl od podrobného postupu, který žalobce stanovil pro sestavování pažnic, omezil se ve stanovení postupu při odtěžování pažnic na větu „*Vrtmistr postupně odtěžuje pažnice*“, která je z hlediska výkladu slova „*postupně*“ zcela bezobsažná, jak je zdůrazněno výše. Tato bezobsažnost se pak projevila naprosto evidentně v tom, že pracovníci na předmětném pracovišti nepokládali vyzvednutí 4,5m dlouhé sestavy pažnic z vrtu vcelku za nic zvláštního a bez jakýchkoli výhrad tvrdili, že tak postupují vždy, dokonce i žalobce ve svém prvotním vyjádření ještě tvrdil, že je nesprávné požadovat odtěžování pažnic po jednotlivých kusech. Krajský soud proto přisvědčuje správním orgánům v jejich úvahách a závěrech o nedostatečnosti čl. 9.6 typového technologického postupu žalobce pro vrtné soupravy, pročež uzavírá, že nedůvodným je i žalobní bod 3).

J.

Jestliže pak žalobce vyhodnotil, že riziko náhodného pádu pažnic nehrozí, i zde krajský soud aprobejuje závěry správních orgánů o tom, že tu předmětné riziko reálně existovalo. Z postupu odtěžování pažnic – jak vyplývá ze správního spisu – je zjevné, že riziko, že zavěšená pažnice, ze zavěšení spadne, tu reálně bylo. Je přitom nerozhodné, zda by ze zavěšení spadla pažnice půlmetrová, metrová, či sestava o délce 4,5m – rozhodné je, že by pažnice (jakkoli dlouhá) spadla.

Pro případ jejího pádu pak žalobce vskutku neměl zpracovánu jakoukoli prevenci úrazu. Zejména si lze představit prevenci spočívající v zamezení vstupu všem nepovolaným osobám do prostoru, kam by mohla pažnice dopadnout či se po pádu odrazit (tj. osobám, jejichž přítomnost nevyžaduje nutně povaha jejich práce), ať už páskou (jak žalobci názorně ukázaly při vyšetřování policejní orgány – jak plyne z fotodokumentace, která je obsahem spisu) či přítomností osob zabraňujících vstupu do takového prostoru.

Odkazuje-li se žalobce na předpis OS-0.06, tento předpis stanoví jen opatření směřující proti tomu, aby zavěšené břemeno vůbec spadlo, neobsahuje však žádné

opatření pro případ, že i přesto břemeno spadne, tak, aby bylo předcházeno případným úrazům. Krajský soud proto aprobejuje i závěr správních orgánů o tom, že ani předpis OS-0.06 rizika náhodného pádu vrtacího příslušenství neřešil a žalobce tuto problematiku zpracovánu neměl.

S tím souvisí i stanovení nebezpečného prostoru – viz výše. Krajský soud nalézá pochopení pro posuzovanou situaci – nebyl-li stanoven nebezpečný prostor (žalobce ani jeho zaměstnanci nevěděli, kde se vlastně nachází), pak jej bylo těžko možno chránit před vstupem nepovolaných osob. Uvedené ovšem nemění ničeho na závěru, že žalobce s evidentním rizikem náhodného pádu vrtacích příslušenství nikterak nepočítal a pro případ tohoto pádu nestanovil žádná opatření, která by eliminovala možnost následného úrazu. Proto krajský soud uzavírá, že důvodným není ani žalobní bod 6).

K.

K žalobnímu bodu 6) pak lze jen – ve shodě se správními orgány – konstatovat, že byli-li pracovníci žalovaného opakovaně proškoleni ve vázání břemen, úspěšně složili vazačské zkoušky a byli držiteli vazačských průkazů, jedná se o skutečnost jistě chvályhodnou, nicméně nemající žádného vlivu na posouzení, zda žalobce měl či neměl zpracovány potřebné bezpečnostní předpisy či nikoli. Žalobním bodem 6) uplatněné skutečnosti nemají na posouzení uvedené otázky, která jediná je – podle vymezení skutku Inspektorátem a podle příslušné právní úpravy – relevantní pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, a proto krajský soud uzavírá, že ani tento žalobní bod důvodný není.

L.

S ohledem na to, že veškeré uplatněné žalobní body byly shledány nedůvodnými, byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

M.

Uvádí-li žalobce dále pod bodem III. žaloby další skutečnosti mající nasvědčovat účelovému postupu správních orgánů, sám dodává, že se k těmto skutečnostem již nechce obšírněji vyjadřovat. Současně pak ve vymezení žalobních bodů pod bodem V. již na tuto argumentaci nikterak neodkazuje ani tuto neopakuje. Krajský soud se proto touto argumentací dále nezabýval, neboť dospěl k závěru, že za popsané situace se nejedná o žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

N.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v řízení podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. června 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu